

tagelse er tilstrækkelig. Det er end ikke i alle Lande, man kender den Forskel, vi har mellem to forskellige Lovgivningsmyndigheder, en, naar det gælder Forfatningen, en anden, naar det gælder almindelige Love. Derimod er denne Indvending ganske særdeles fortræffelig, naar det gælder om at gøre Obstruktion. Navnlig efter den Karakter, som den grundlovgivende Myndighed hos os har faaet ifølge den nugældende Grundlov, er det Maskineri, der udkræves til en Grundlovsændring saa vidtløftigt, saa besværligt, ja uhaandterligt, at der skal overordentlig tvingende Grunde til for at indlade sig paa slige Ændringer. Netop under Hensyn hertil har det under de delegeredes Forhandlinger paa Island været os i højeste Grad magtpaaliggende — vi har haft vor fulde Opmærksomhed henvendt herpaa —, at der ikke i Forslaget til Forbundsloven indførtes nogen Bestemmelse, som med Føje kunde siges at kræve en Ændring af den danske Grundlov; forskellige Forslag fra islandsk Side af denne Art har vi modsat os. De Indvendinger, som vi nu har hørt fra det meget lærde Medlems Side, kan kun tjene til at bekræfte, med hvilken fast og sikker Kurs vi har styret udenom dette Skær.

I Blade og paa forskellige Møder har der været fremsat en Række Indvendinger i denne Henseende mod Forslaget, og man har, tror jeg, til at begynde med opregnet en lang Række Grundlovsparagraffer, som Forslaget til Forbundslov skulde komme i Konflikt med. Det ærede Medlem har indskrænket sine Indsigelser til to. Han siger: § 2 kommer i Strid med Grundlovens Bestemmelse vedrørende Tronfølgen, og § 6 kommer i Strid med Grundlovens Forskrifter vedrørende Indfødsret. Hvad angaar den første Paragraf, er Forholdet dette: Grundloven udtaler, at Tronfølgen er den, som er fastsat i Tronfølgeoven af 1853; Forbundsloven siger det samme og tilføjer, at til at foretage Ændring i Tronfølgeoven kræves der Vedtagelse saavel af Rigsdagen som af Altinget. Forbundsloven ændrer altsaa ikke Tronfølgen, tværtimod, den bekræfter den. Lige saa lidt gør Forbundsloven nogen Ændring deri, at der, for at der kan foretages en gyldig Ændring af Tronfølgen, kræves en Grundlovsændring her i Landet. Det, som Forbundslovens § 2 siger, er det, at Ændring i den bestaaende Tronfølge ikke bør ske uden i samstemmende Forstaaelse mellem de to Lande. Det ærede Medlem fremhævede meget eftertrykkeligt den ene Gang efter den anden, at i Grundloven er der

foreskrevet en ganske bestemt Fremgangsmaade, som er at følge, og naar denne Fremgangsmaade følges, saa er den Bestemmelse, som er vedtaget paa denne Maade, Grundlov. Det falder ikke noget Menneske ind at bestride dette; selvfølgelig er det Grundlov. I det Øjeblik den danske lovgivende Myndighed uden at være i Overensstemmelse med Altinget vilde foretage en Ændring i Tronfølgeoven under de for Grundlovsændringer foreskrevne Former, saa bliver det naturligvis gældende Grundlov her i Landet. Der er kun det at sige, at en saadan Fremgangsmaade vilde være et Brud paa det Løfte, der her gives Island, vilde være i Strid med den Aftale, der her træffes om, at vi ikke vil foretage en saadan Ændring, uden at være i indbyrdes Forstaaelse derom. Men det hele Spørgsmaal er iøvrigt af en saa rent akademisk Natur, at man skulde tro, selv en meget ømtaalig juridisk Samvittighed maatte kunne slaa sig til Taals ved at se hen til Realiteten. Hvis det virkelig skulde ske i Løbet af de 25 Aar, hvad der, trods alt, hvad der i disse Tider sker i Verden, forhaabentlig er meget ringe Sandsynlighed for, at den danske Rigsdag vilde vedtage en Ændring i Tronfølgeoven, saa forekommer det mig, det til den Tid kunde være tidsnok for en æret Ordfører for det konservative Parti at insistere saa stærkt paa, at denne Vedtagelse er gyldig, ogsaa uden at Altinget tiltræder den.

Ikke mere holdbar, og om muligt endnu mere indviklet, er det ærede Medlems Argumentation med Hensyn til Spørgsmaalet om Indfødsretten og Indfødsrettens Virkning. Rent formelt set er det klart, at Statsborgerretten, saaledes som det ogsaa fremgaar af selve Lovforslaget, er en for Island, en for Danmark, men samtidig er det fastsat, at Statsborgerretten i det ene Land giver fuldt tilsvarende Ret i det andet Land. Der skal en ualmindelig god Villie til for heraf at udlede alle disse Vanskeligheder og Indvikletheder, som vi har hørt fremsætte af det ærede Medlem; det skal der saa meget mere, som hele denne Sag, saaledes som han ogsaa selv fremhævede, har været behandlet allerede af Kommissionen i 1908, og den Løsning, som nu under en noget anden Forudsætning med Hensyn til det indbyrdes Forhold mellem de to Lande er foreslaaet af de delegerede, i sit Væsen er identisk med den, der blev bragt i Forslag af Kommissionen i 1908.

Det ærede Medlem lægger i sin Argumentation den afgørende Vægt paa Forholdet til Udlandet. Bortset fra alle andre